

מדרינת הפלסטינים

קריאתו הנרגשת ביטאה את עמדת אירגונו: נגד מדינה פלסטינית בחזק מן הארץ, שתחיה בשלום עם מדינת-ישראל. מאז עברו כמה שנים — והכל השתנה. בעוד כמה ימים תתכנס בקאהיר ועידה לאומית פלסטינית, יוזמיה רוצים לקבל בה אישור להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, וזהשתתפות בוועידת-השלום הישראלית בז'נבה. בשיחה עימי בז'נבה הודיע נציג סובייטי שעל פיתרון זה כבר הוסכם בעת ביקורו האחרון של יאסר עראפאת במוסקבה — וכי ברית-המועצות תומכת בו. אין זה סוד שמצריים ומדינות ערביות אחרות חותרות לפיתרון זה, כדי להוריד

זאת אורי אבנרי

את „הבעיה הפלסטינית“ מן השולחן. ומקורביו של הנרי קסינג'ר אינם מסתירים שלדעתו אין עוד מנוס מיצירת קשות פלסטינית. רעיון זה ריחף באולם הדיונים של ז'נבה כבר בשלב הראשון. כל זה מוזר, אם זכורים שעוד לפני שש שנים היה זה אחד הרעיונות הבלתי-פופולריים בעולם. ממשלת-ישראל ואירגונו הפידאיון, ארי צונית-הברית וברית-המועצות, ירדן וסוריה היו מאוחדות בהתנגדותן. כיום ניתן לומר על רעיון זה: „אבן מאסו הבונים, היתה לראש-פינה.“ הוא עבר דרך ארוכה מאוד.

שיחה משולשת בחיפה

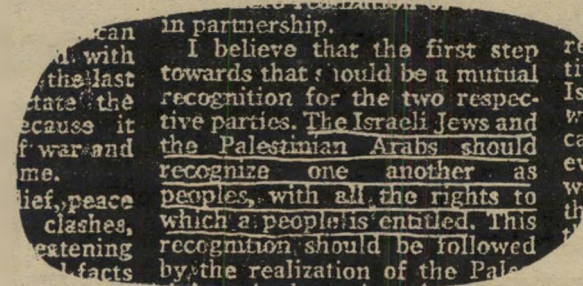
במחנה: אמו של אחד המחוקקים שנהרגו במינון

ה ערבי הצעיר שישב מולי נופף את ידיו בהתרגשות. עיניו נצצו. „לא! לא! לעולם לא! לעולם לא נסכים למדינה פלסטינית קטנה, מיני-פלסטין!“ זה היה לפני שלוש שנים. סיימנו זה עתה ויכוח פומבי ברדיו ז'נבה. בן-ישי חי היה סטודנט פלסטיני, נציג בלתי-רשמי של „האירגון לשיחור פלסטין“. כעבור זמן מה מת מסרטן — ואז נתברר שהוא היה מעורב בתיכנון הרצח במינכן.

„אם נרצה, אין זו אגדה!“

עבור ישראל, זהו רגע האמת. בפעם הראשונה, מאז נוצרה מדינתם, המנהיגות הישראלית והציבור הישראלי מוצאים את עצמם מול שאלת השלום והמילחמה בצורה רצינית. עד כה לא התמודדו עם בעייה זו, מפני שהיא לא חדרה לחייהם. הם

בחודש שעבר הופיע ב„טיימס“ הלונדוני מאמר מחפ כני, בחתימת סעי' המאמץ, הנציג הרשמי של יאסר עראפאת בלונדון. הופעה זו בפעם הראשונה ההכרה הרשמית של „אירגון השיחור הפלסטיני“ במדינת-ישראל, והכנונת לעשות עימה שלום. העיתונות הישראלית התעלמה ממנו. להלן המאמר במלואו:

‘סעי' המאמץ ב„טיימס‘

חשים בטעם המר של האמת. אכן, הטעם הוא מר — כפי שלמדו הפלסטינים — אך הוא מרפא את הכל. המילחמה האחרונה הרסה הרבה מיתוסים והפיגה הרבה אשליות. היא החדירה למוחות הישראלים את המציאות של מצבם, כמדינה קטנה התלויה בצורה מוחלטת בארצות-הברית, המבודדת מבחינה פוליטית ופסיכולוגית משאר העולם, והגת' מכת רק עליידי ארצות-הברית, דרום-אפריקה ופורטוגל. לא הר' בה ישראלים יכולים לחוש בטוב בשל כך, או להיות מלאי אופי-טימיות ושימחה. לפני המילחמה האחרונה יכלה ישראל להכ' תיב את האופציות של השלום, כיוון שהיה לה המונופול על אמנות-המילחמה, ויכלה לקבל את תוצאותיה של המילחמה.

מ ילחמת אוקטובר פתחה פרק חדש בהיסטוריה המודרנית של המיזרח התיכון. היא סימלה את מותה של תקופה, בה שיחקה ישראל את תפקיד האלוהים בכמה המיזרח-תיכונית. ניתן לקבוע בצורה סבירה את תחילתה של תקופה זו. התקופה בה מילאה ישראל תפקיד של כוח מיני-אימפריאלי ליסטי באיזור החלה בפברואר 1955, כאשר חזר בן-גוריון לשיל' טון אחרי תקופה של התפטרות, בה ניסתה ישראל, בהנהגת ממשלת שרת, אמנם בהסנות ובחצי-לב, לבוא להסדר עם שכ' ניה הערביים.

שבועיים אחרי שיבת בן-גוריון, ב-28 בפברואר 1955, ערכו שני גדודי צנחנים ישראלים התקפה פראית על מחנה בעזה. 36 קצינים וחיילים מצריים נהרגו במיטותיהם. באמצעות הת' קפה זדונית זו, שבאה ללא פרובוקציה, דחה בן-גוריון בצורה ברוטאלית את מאמצי גמאל עבד-אל-נאצר להשיג הסדר עם ממשלת שרת, והנהיג את מדיניות הפשיטות והשימוש בכוח כדי „ללמד את הערבים לקח.“ מגבולות בטוחים — מדיניות שהתמוטטה ב-6 באוקטובר.

„רגע האמת“

מ ילחמה האחרונה היתה חשובה מבחינה היסטורית כמו מילחמת 1948. כתוצאה ממילחמת 1948 צויירה מפה חדשה של המיזרח התיכון. אומה חדשה נולדה, ומדינת צעירה ה' פיעה. דומה כי מילחמת אוקטובר יכולה, בצורה דומה, ליצור מפה חדשה של המרחב, ובה מדינה חדשה — פלסטין — המצ' טרפה למישפחת העמים.

רעיון בלתי-פופולרי

ק שה היה לתאר רעיון פחות סופר לרי בישראל של אז, מאשר הפיתרון הפלסטיני שדגלנו בו.

רוב הציבור ראה בו רק מוזימה זדונית להחזיר פליטים פלסטיניים לשטח ישראל. בכל שלב של קיום ישראל מהלך בה אימים מיתוס של השמדה. בימים ההם לבש מיתוס זה את הצורה הבאה: ביים בהיר אחד ייפתחו הגבולות, ומיליון פליטים פלסטיניים יורמו ארצה, יציפו את המדינה היהודית כנחשול שחור, ויהרסוה.

היה זה סיטוט אוילי. אבל היתה לו השפ' עה עצומה על הכל, ומכשירי שטיפת-המוח

(המשך בעמוד 20)